

ALL THE CROOKED SAINTS

tökéletlen szentek

*fine
selection*

A MERCY FALLS FARKASAI-TRILÓGIA ÉS A HOLLÓFIÚK-SOROZAT ALKOTÓJÁTÓLI

MAGGIE STIEFVATER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MAGGIE STIEFVATER

ALL THE
CROOKED
SAINTS

tökéletlen szentek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Davidnek, végre

COLORADO, 1962

I

MÉG JÓVAL SÖTÉTEDES UTÁN IS hallani lehet a csodát. A csodák ebben az értelemben nagyon hasonlítanak a rádióhullámokhoz. Nem sokan tudják, de a közönséges rádióhullámnak és a rendkívüli csodának sok közös vonása van. Saját eszközeiken keresztül a rádióhullámok hatvan-hetven kilométernél messzebbre nem hallhatók. A közvetítő forrástól tökéletesen egyenes utakon haladnak, és mivel a föld kerek, rövid időn belül elválnak útjaik a felszíntől, és elindulnak a csillagok felé. Nem tennék ezt mindannyian, ha lenne rá lehetőségünk? Milyen kár, hogy mind a csodák, mind a rádióhullámok láthatatlanok, mert igazán szép látványt nyújtanának: csodák és hangok szalagjai, amelyek feszesen, egyenesen nyújtóznak szét a világ minden tájáról.

De nem minden rádióhullám és csoda marad észrevétlen. Némelyik visszapattan az ionoszféra mennyezetéről, ahol a hasznos szabad elektronsugárzások vidám harmóniában rezegnek együtt

velük, mielőtt új szögben visszalöknék őket a földre. Ily módon egy jel elugorhat Rosaritóból vagy Nogalesből, beverheti a fejét az ionoszférába, majd Houstonban vagy Denverben találhatja magát, erősebben, mint valaha. És mi történik, ha napnyugta után sugározzák? Sok minden jobban működik az életben a nap tolakodó figyelme nélkül, és bizony ez a folyamat is közéjük tartozik. Éjszaka a rádióhullámok és a csodák olyan sok alkalommal caplathatnak föl és le, hogy néhány kiszámíthatatlan esetben végül a forrásuktól akár a több ezer kilométerre lévő adókat és szenteket is elérhetik. Ily módon egy aprócska csoda az icipici Bicho Raróból egészen Philadelphiáig eljuthat, vagy fordítva. Hogy ez tudomány lenne? Vagy valás? Még a tudósok és a szentek számára is nehéz különbséget tenni a kettő között. Talán nem is számít. Ha láthatatlan magvakat termesztesz, nem várhatod el, hogy mindenki egyetértsen a láthatatlan termésed alakjával kapcsolatban. Bölcsebb, ha egyszerűen tudomásul vesszük, hogy a termés jó, és kész.

Azon az éjszakán, amikor a történetünk kezdődik, egy szent és egy tudós is épp csodákra figyelt.

Sötét volt, de igazán sötét, amelyen csak a sivatagban szokott lenni, és a három Soria, akik történetesen unokatestvérek voltak, egy dobozos teherautó hátsó részében gyűlt össze. Fölöttük a nagyobb csillagok már egy órája ragyogtak, kiszorítva égi otthonukból a kisebb csillagokat. Lejjebb az égbolt teljesen fekete volt, egészen a völgyet betöltő hájcserjékig és nyúlkefepokrokig bezárólag.

Többnyire csend volt, leszámítva a rádió és a csoda hangját.

A teherautó egy hatalmas bozótosban parkolt, több kilométerre a legközelebbi várostól. Nem igazán volt mit nézni rajta, csak egy

kifakult, piros, 1958-as Dodge költöztető kocsit volt, furcsán optimista arckifejezéssel. Az egyik hátsó lámpája nem működött. A jobb első kerék valamivel laposabb volt, mint a bal. Az anyósülést betérítette egy folt, és folyton Cherry Coke-szag áradt belőle. A viszszapillantó tükörről egy kis fából készült alebrije figura lógott, egy olyan lényt formázott, ami részben borz, részben prérifarkas. A teherautón michigani rendszám szerepelt, bár történetünk helyszíne nem Michigan.

Szólt a rádió. Nem a vezetőfülkében, hanem a raktérben lévő halványkék Motorola készülék, amit Antonia Soria konyhapultjáról hoztak el. A fiatal Soriák adóját játszotta. Már mint nem azt, amit hallgatni szerettek – hanem azt, amit ők hoztak létre. A dobozos teherautó volt az ő négy keréken guruló stúdiójuk.

Adójuk, stúdiójuk. Valójában Beatriz Soria teherautója volt, és Beatriz Soria rádióállomása. Ez a történet a Soriák története, de leginkább az övé. Bár nem az ő hangja szólt az AM-rádióhullámokon, de az ő bonyolult, szívós szíve működtette. Más emberek a mosolyukkal vagy a könnyeikkel mutatják ki, mit éreznek; a rejtélyes Beatriz Soriának egy dobozos teherautója volt tele adóvevővel a coloradói sivatagban. Ha megvágta magát, bárhol is legyen közben, a teherautó hangszórói véreztek.

– ...ha már unod a swinget meg a bugit – ígérte a DJ –, itt megtalálász minket, naplemente után és napkelte előtt.

Ez a hang az unokatestvérek közül a legfiatalabbhoz, Joaquinhoz tartozott. Tizenhat éves volt, nagyon komolyan vette magát, és azt feltételezte, hogy mások is ezt teszik. Modora csiszolt, haja jól fésült volt, a fejhallgatót pedig csak az egyik füléhez szorította oda, hogy ne rontsa el a frizuráját, amit vastagon beolajozott és Elvis stílusában magasra tornyozott. Két zseblámpa kissé elhamarkodottan

aranyszínű reflektorfénybe vonta őt, ezen kívül minden más lila, kék és fekete maradt a környezetében. Ugyanazt az inget viselte, amit már két hónapja: egy rövid ujjú, piros, hawaii mintásat, felhajtott gallérral.

Abban az egyetlenegy filmben, amit 1961-ben megnézhetett, egy hasonló inget látott, és megfogadta, hogy magáévá teszi a stílust. A lába mellett vízzel teli üdítőszüvegek sorakoztak. Kiszáradásfóbiája volt, és ennek leküzdésére mindig annyi vizet hordott magánál, hogy az több napra is elegendő legyen.

Sötétedés után már nem a Joaquin Soria névre hallgatott. A hegyvidéki sivatagban kalandozó mozgóállomáson Diablo Diablónak nevezte magát. Ez egy olyan DJ-név volt, ami megbotránkoztatta volna az anyját és a nagymamáját is, már ha tudtak volna róla, és pontosan ez volt a lényeg. Az igazat megvallva, Joaquin magát is megbotránkoztatta egy kicsit. Élvezte a veszély izgalmát minden egyes alkalommal, amikor kimondta a nevet, és babonásan hitte, hogy ha egy harmadik *Diablót* is elsuttogna, akkor az ördög valóban megjelenhetne előtte.

Joaquin Soria leghőbb vágya az volt: hogy híres legyen. Legnagyobb félelme pedig: hogy egyedül hal meg, kiszáradva, a porban Bicho Raro külterületén.

– ...jöjjön még egy kis tánc és álmodozás – folytatta Diablo Diablo. – '62 legforróbb slágerei, Del Norte-től Blancáig és Villa Grove-től Antonitóig, a dalok, amelyek a lelket simogatják.

A teherautóban tartózkodó másik két fiatal, Beatriz és Daniel felvonták a szemöldöküket. Az állítás, miszerint az egész San Luis-völgyet lefedik, minden bizonnyal túlzó volt, de Joaquin mindig is jobban érdekelték a szép dolgok, amik akár igazak is lehetnek, mint

a valóban igaz dolgok. Nem, az állomást nem lehetett fogni a teljes völgyben, de milyen gyönyörű hely lenne a világ, ha ez így lenne.

Daniel megváltoztatta a testtartását. A szűkös térben mindhárman szorosan egymás mellett ültek a teherautó hátuljában, Daniel hosszú lába pedig akaratlanul is hozzáért Joaquin egyik vizespalackjához. A fémkupak a padlóra pottyant, és a peremig gurult, mintha üldöznék. A padlón heverő drótok elhúzódtak a víztől. Katasztrófa volt készülőben. Aztán Joaquin felkapta a palackot, és Daniel felé fordulva megrázta.

– Ne tedd tönkre a kocsit! – mondta. – Még új.

Az autó nem volt ugyan új, de a rádióállomás igen. Mielőtt a teherautó a jelenlegi szerepébe kényszerült, Ana Maria Soria bátyjának a feleségének a testvérének a családja arra használta, hogy az Alonso testvéreket festőmunkákra szállítsa. A teherautó aztán bemondta az unalmast, és lerobbant, de mivel az Alonso testvérek inkább festettek és ittak, mint hogy helyrehozzák, hagyták, hogy gaz nőjön benne. Időközben elegendő nedvesség gyűlt össze rajta ahhoz, hogy a tetőn és a motorháztetőn hirtelenjében sűrűn kinőjön a réti komócsin meg a sás, és a teherautó teljesen elmocsarasodott a sivatag közepén. Állatok vándoroltak kilométereket, hogy ebben az oázisban éljenek – először egy hód, majd tizenkét leopárdbéka érkezett a nyikorgó hintaszék hangjával, ezt követően pedig harminc orgyilkos pisztráng, amik annyira vágytak egy új otthonra, hogy képesek voltak átgyalogolni a völgyön, amíg a teherautóhoz nem értek. A végső csapást az jelentette, amikor négy tucat kanadai daru érkezett – olyan magasak, mint az emberek, és kétszer olyan hangosak. A mocsár káosza mindenkit ébren tartott, minden egyes nap minden órájában.

Beatriz feladata volt, hogy elűzze az állatokat. Ekkor fedezte fel a teherautót a növényzet alatt. Olyan lassú tempóban állította helyre a járművet, hogy az állatok is csak fokozatosan mentek el onnan, így az új mocsárnak már fel sem tűnt, hogy távozásra szólították fel, és hamarosan a Soria család sem emlékezett arra, hogy mi is volt ott korábban. Úgy tűnt, hogy még a teherautóról is többnyire megfeledkeztek. Bár a padló fadeszkáit továbbra is a festékesdobozok rozsdavörös karikái foltozták, az ökoszisztémaként eltöltött időre egyetlen dolog emlékeztetett csak, egy tojás, amelyet Beatriz a gázpedál alatt talált. Hatalmas példány volt, tenyérnyi, foltos, akár a hold, és könnyű, mint a levegő. A lány készített neki egy kis függőágyat hajhálóból, és a teherautó hátuljába akasztotta, hátha szerencsét hoz. Most koreai háborús adó-vevő készülékek, használt kazettás magnók, tönkrement lemezjátszók, guberált csövek, elektromos ellenállások és kondenzátorok fölött lengett ide-oda.

Diablo Diablo (*Diablo!*) dudorászott:

– Most egy klassz kis számot fogunk pörgetni a Drifterstől. Ez a *Save the Last Dance for Me...* de még nem fejeztük be a táncot, úgy-hogy maradjatok velünk!

Joaquin valójában nem pörgetett semmiféle Drifters-dalt, viszont elindított egy kazettát a magnóban. Az egész adást előre felvették arra az esetre, ha az állomásnak sietve el kellene indulnia. A Szövetségi Kommunikációs Bizottság rossz szemmel nézné, hogy az amerikai fiatalok szabadidejükben engedély nélküli rádióállomásokat hoztak létre, különösen, mivel úgy tűnt, hogy az amerikai fiataloknak borzalmas zenei ízlésük van, és forradalomra vágynak. A szabálysértőkre bírságok és börtönbüntetés várt.

– Gondolod, hogy lenyomoznak minket? – kérdezte Joaquin reménykedve.

Nem arra vágyott, hogy a kormány üldözze, de arra nagyon is, hogy hallják őt, és ez utóbbira annyira vágyott, hogy úgy érezte, kötelessége feltételezni, hogy az előbbi feltétel elkerülhetetlen.

Beatriz az adóvevő mellett ült, ujjai bizonytalanul lebegtek az eszköz felett, elmerült a saját gondolataiban. Amikor észrevette, hogy Joaquin és Daniel is a válaszára vár, azt felelte:

– Nem, ha a hatótávolság nem javul.

Beatriz volt a második legidősebb unokatestvér. Míg Joaquin zajos és színes volt, Beatriz nyugodt és hátborzongató. Tizennyolc éves volt, egy hippy Madonna, sötét haja tökéletesen elválasztva közepen, /betűt formáló orra és kicsi, titokzatos szája volt, amit a férfiak valószínűleg rózsabimbónak becéznének, Beatriz azonban szimplán úgy nevezte, hogy „a szám”. Kilenc ujja volt, mivel tizenkét éves korában véletlenül levágta az egyiket, de ez nem nagyon zavarta – csak egy kisujj volt, amúgy is a jobb kezén (ő pedig balkezes volt). Legalább egy érdekes élmény volt, és különben is, már úgyszem tehetett ellene semmit.

Joaquin a hírnév kedvéért tartózkodott a teherautós rádióállomáson, Beatriz részvétele azonban kizárólag intellektuális indíttású volt. A teherautó felújítása és a rádió építése egyaránt rejtvény volt, és ő szerette a rejtvényeket. *Értette* a rejtvényeket. Hároméves korában feltalált egy visszahúzzható, titkos hidat, ami a hálószobájától a lóistállóig húzódott, és képes volt rajta átkelni mezítláb az éjszaka kellős közepén anélkül, hogy a környéken növvő királydinnye tüskéi megszúrták volna. Hétéves korában kitalálta, hogy keresztez egy forgó játékot a bábjaival, így az ágyból fekvé nézhetette, hogyan táncolnak a Soria babacsalád tagjai. Kilencéves korában az apjával, Francisco Soriával megalkotott egy saját titkos nyelvet, amelyet még most, évekkel később is tökéletesítettek. Írott formájában teljes

egészében számsorokból állt; beszélt formájában a kívánt érzelem matematikai képletének megfelelő hangjegyekkel énekelték.

Beatriz leghőbb vágya ez volt: időt szentelni arra, hogy megértse, miben hasonlít egymásra egy pillangó és egy galaxis. Legnagyobb félelme pedig: hogy valami mást kérnek tőle.

– Gondolod, hogy mama vagy Nana hallgatja? – erősködött tovább Joaquin (Diablo Diablo!).

Nem akarta, hogy az anyja vagy a nagymamája felfedezze az alternatív személyazonosságát, de nagyon vágyott rá, hogy hallgassák Diablo Diablót, majd azt sutyorogják egymás fülébe, hogy ez a kalóz DJ egyszerre hangzik jóképűnek és Joaquinhoz hasonlóan.

– Nem, ha a hangterjedelem nem javult – ismételte meg Beatriz.

Ezt a kérdést már a lány is feltette magának. Az első adásuk jele csak néhány száz méterre ért el, a nagy tévéantenna ellenére, amelyre rácsatlakoztatta a rendszert. Gondolatban most végigvett minden egyes helyet, ahonnan a jel elszökhetett, mielőtt eljutott volna az antennához.

Joaquin mogorván nézett rá.

– Jó, de nem kell így mondanod.

Beatriz nem érezte magát rosszul. Nem mondta sehogy. Egyszerűen csak kimondta. Néha azonban ez nem volt elég. Otthon, Bicho Raróban néha „la chica sin sentimentos”-nak hívták őt. Beatriz nem bánta, hogy érzések nélküli lánynak nevezik. Úgy vélte, a kijelentés meglehetősen illik rá.

– Különben is, hogy tudnák hallgatni? Elhoztuk a rádiójukat.

Mindannyian az Antonia Soria konyhapultjáról elemelt tranzisztoros rádiót bámulták.

– Kis lépések, Joaquin – tanácsolta Daniel. – A halk hang is egy hang.

Daniel volt a harmadik és a legidősebb unokatestvér a teherautóban. A teljes neve Daniel Lupe Soria volt, tizenkilenc éves volt, a szülei pedig több éve voltak halottak, mint amennyit ő eddig élt. A hüvelykujjak kivételével minden ujjpercén volt egy-egy szem alakú tetoválás, tehát összesen nyolc volt belőlük, mint egy póknak, és egy kicsit az alkata is pókhoz hasonlított, a hosszú végtagokkal, a kidudorodó ízületekkel és a könnyű testalkattal. Haja sima és egyenes volt, egészen a válláig ért. Ő volt Bicho Raro Szentje, és rettenetesen jó volt ebben. Beatriz és Joaquin nagyon szerették őt, és ő is szerette őket.

Bár tudott Beatriz és Joaquin rádióprojektjéről, korábban nem kísértcélte el őket, mivel általában nagyon lefoglalták a csodák. Szentként a csodák jövése-menése foglalta le a gondolatai és a tettei nagy részét, amiben nagy örömet lelte, így a kelleténél nagyobb felelősséget is vállalt. Aznap este azonban egy számára fontos ügygel birkózott meg, és az unokatestvéreivel akart időt tölteni, hogy emlékeztesse magát mindarra, amiért óvatosságot kell gyakorolnia.

Daniel leghőbb vágya ez volt: segíteni valakinek, akinek nem volt szabad segítenie. Legnagyobb félelme pedig: hogy e sajátos vágya miatt tönkreteszi az egész családját.

– Igen, de a kis hang mégiscsak kicsi – ellenkezett Joaquin feszülten.

– Egy nap majd híres leszél Diablo Diablo néven, és *mi* leszünk a zarándokok, akik elmennek hozzád Los Angelesbe – mondta Daniel.

– Vagy legalábbis Durangóba – javította ki Beatriz.

Joaquin szívesebben képzelte el a jövőjét Los Angelesben, mint Durangóban, de nem tiltakozott tovább. Egyelőre elég volt a hitük is.

Vannak családok, ahol az *unokatestvér* nem jelent semmit, de a Soriák ezen generációjának esetében ez másképp volt. Még ha az

idősebb Soriák közötti kapcsolatok gyöngyökké is dörzsölték a homokot, ez a három Soria gyerek elválaszthatatlan maradt. Joaquin hóbortos volt, de ebben a teherautóban jól szórakoztak a túlzó ambícióin. Beatriz zárkózott volt, de ebben a teherautóban Danielnek és Joaquinnak nem volt szüksége többre tőle, mint amennyit ő adni akart. És mindenki szerette Bicho Raro Szentjét, de ebben a teherautóban Daniel is egy hétköznapi fiú lehetett.

– Na jó. Ellenőrzöm a hatótávolságot – jelentette be Beatriz. – Add ide a rádiót!

– Hozd ide magad! – felelte Joaquin.

De Beatriz csak ült némán, amíg az öccse át nem adta neki. Nem volt értelme megvárni Beatrizt.

– Veled megyek – szólalt meg Daniel gyorsan.

Otthon, Bicho Raróban volt egy Fea és Moco nevű ikerkecskepár, amik figyelemre méltó körülmények között születtek. A kecskékénél gyakori az ikerszülés, sőt néha hármas ikrek is világra jönnek, ezért abban nem volt semmi figyelemre méltó, hogy Fea és Moco ikrek voltak. Ami szokatlan volt, az az, hogy Moco született meg először, majd Fea anyja úgy döntött, nincs sem energiája, sem kedve másodszor is szülni ugyanazon az éjszakán. Így, bár Fea ugyanolyan boldog lett volna, ha percekkel az ikertestvére után születik meg, hónapokig az anyja méhében maradt, amíg az anyja össze nem szedte a motivációt az újabb szülésre. Végül Fea is megszületett. Az anyaméhben eltöltött hosszabb idő, távol a naptól, koromfeketére festette a bundáját. Bár a külső szemlélő számára Fea és Moco csupán testvéreknek vagy akár rokonoknak tündek, ők ketten olyan közel maradtak egymáshoz, mint az ikrek, mindig figyeltek egymásra, és szerettek együtt lenni.

Így volt ezzel Beatriz és Daniel is. Bár mindhárom unokatestvér közel állt egymáshoz, Beatriz és Daniel között még szorosabb volt

a kapcsolat. Mindketten csendesek voltak kívül-belül, és mindkettőjükben ott lapult a mohó kíváncsiság, szenvedélyesen tudni vágyták, mi működteti a világot. És ott volt még a csodák által teremtett közelség is. A Soriák mindegyike meg volt ajándékozva a csodatétel képességével, de minden nemzedékbe született néhány olyan, aki alkalmasabb volt a feladatra, mint a többi: furcsábbak vagy szentebbek voltak a többiekénél, attól függően, hogy kit kérdezel erről. Daniel és Beatriz voltak a legszentebbek pillanatnyilag, és mivel Beatriz egyáltalán nem akart Szent lenni, Daniel pedig másra sem vágyott, az egyensúly megteremtődött.

A teherautón kívül a hideg sivatagi égbolt felfelé, kifelé és a távolba nyújtózott, akár egy végtelen történet. Beatriz összerezett; az anyja, Antonia azt mondta, olyan szíve van, mint egy gyíknak — és ez igaz volt, a hüllőkhöz hasonlóan ő is kedvelte a hőség klausztróbiáját.

Bár Beatriznak volt egy zseblámpája a szoknyája szegélyébe kötve, nem vette elő. Távolról sem aggódott az SZKB miatt, de ettől függetlenül nem akarta felhívni a figyelmet a tartózkodási helyükre. Erősen érezte, ahogyan a Soriák érezni is szokták, hogy csoda van készülőben, és a csodák azt súgták neki, ahogy azt súgni is szokták a Soriáknak, hogy a csodákba való beavatkozásnak következményei vannak.

Így hát kísértáltak a szinte teljes sötétségbe. A karcsú hold fénye teljesen elegendő volt ahhoz, hogy kivehessék a törlevelű pálmaliliumok, a nyurga manzanitafák és a rongyos kreozotcserjék sziluettjeit. A boróka nyirkos, meleg illatot árasztott, az orosz gyűszűvirág pedig Beatriz szoknyáját cibálta. Az Alamosa felől érkező távoli fény barnára színezte a horizontot, ami ilyen messziről természetesnek tűnt, mint egy kissé korai napkelte. A rádióban Diablo Diablo épp azt

mondta, hogy most figyeljete, aztán hozzátette, na, várjatok, majd úgy folytatta, tessék, itt egy dal, amitől el fogtok ájulni, egy dögös kis szám, amit a nagy állomások nem játszanak eleget.

Beatriz Soria fejében a gondolatok szorgosan kergették egymást, mint mindig. Miközben Daniellel a sötétben haladtak, arra gondolt, milyen zseniális az a náluk lévő hordozható rádió, meg arra az időre, amikor az emberek még úgy képzeltek, hogy az éjszakai levegő tele van semmivel, aztán meg az *üres az éter* kifejezésre. Most pedig leginkább arra gondolt, hogy valójában láthatatlan vegyi anyagok, mikroorganizmusok és hullámok zsúfolt atomvárosán nyomul keresztül, amik közül az utóbbiak csak azért érzékelhetők, mert nála van ez a varázsdoboz, amely képes befogadni és visszaköpní őket a halandó fülek számára érzékelhető formában. Úgy hajolt bele e láthatatlan rádiójelekbe, mint egy erős szélbe, és egyik kezével úgy kapott a levegőbe, mintha érezné őket. Gyakran jött rá ez a késztetés, hogy meg akarja érinteni a láthatatlant. A gyermekkorában eltöltött évek után megtanulta, hogy ezt csak olyan pillanatokra tartogassa, amikor senki más nem figyel. (Daniel ebben a tekintetben nem számított másnak.)

De most csak a közelgő csoda lassú kúszását érezte. A rádió jele kezdett foszladozni; egy másik állomás itt-ott elnyelt egy-egy szótagot.

– Beatriz? – szólalt meg Daniel. A hangja kissé üresnek tűnt, akár egy pohár, amiben nincs víz, vagy egy égbolt csillagok nélkül. – Szerinted van értelmük a következményeknek, ha nem látjuk őket a saját szemünkkel?

Néha, amikor egy kérdés valójában egy titokról szól, az emberek feltesznek egy másik, de kapcsolódó kérdést, remélve, hogy olyan választ kapnak, ami mindkét kérdésre érvényes. Beatriz rögtön rájött,

hogyan Daniel most is ezt teszi. Nem tudta, mit kezdjen azzal a tény-nyel, hogy a fiúnak vannak titkai, de válaszolt, amennyire tőle telt.

– Azt hiszem, egy nem tesztelt következmény csak hipotézis.

– Szerinted jó Szent voltam?

Ez még mindig nem a fejében járó valódi kérdés volt, ugyanis senki, aki akár csak egy percet is eltöltött Bicho Raróban, nem lett volna képes egy rossz szót mondani Daniel Lupe Soriáról.

– Jobb vagy, mint amilyen én lennék.

– Remek Szent lehetne belőled.

– A bizonyítékok nem ezt mutatják.

– És hol a tudományos eredmény? – kérdezte Daniel. – Egyetlen bizonyíték még nem tudományos eredmény.

A hangja most könnyedebb volt, de Beatriz nem nyugodott meg. Daniel rendszerint nem volt nyugtalan, és jól emlékezett rá, milyen a hangja, amikor mégis az.

Beatriz kissé elfordította a rádiót, hogy csökkentse a recsegést.

– Vannak kísérletek, ahol elég egy eredmény is a bizonyításhoz. Vagy legalábbis annak bizonyítására, hogy nem szükséges másodszor is elvégezni őket.

Hangos statikus zörejek feszültek kettejük között, míg végül Daniel azt mondta:

– Gondoltál már arra, hogy talán rosszul csináljuk? Mindannyian?

Ez végre egy valódi kérdés volt, nem pedig egy rejtett kérdés, bár még mindig nem ez volt az *igazi* kérdés. De ez az új túl nagy rejtélyt jelentett ahhoz, hogy egyetlen éjszaka alatt megválaszolható legyen.

A további beszélgetést az előttük lévő bokor heves rázkódása szakította félbe. A bokor újra megrándult és zörgött, majd egy árnyék bömbölt ki belőle.

Sem Beatriz, sem Daniel nem hátrált meg. Ez azért volt, mert Soriák voltak. Az ő családjukban, ha az ember minden hirtelen felbukkanó árnyéknak neki akart ugrani, akkor fejlett vádliizmokkal kellett rendelkeznie.

Az üvöltés nagy, süvítő szárnycsapkodássá változott, majd az árnyékból egy hatalmas, repülő madár vált ki. Olyan közel csapkodott, hogy Beatriz haja meglibbent: egy bagoly volt az.

Beatriz sok mindent tudott a baglyokról. A baglyoknak óriási és éles szemük van, de ezeket a figyelemre méltó szemgolyókat csontos kiemelkedések, úgynevezett szklerotikus gyűrűk tartják a helyükön. Ezért van az, hogy a baglyoknak mozgatniuk kell a fejüket, ugyanis nem képesek forgatni a szemgolyójukat. Számos bagolyfajnak aszimmetrikus a füle, ami lehetővé teszi számukra, hogy pontosan meg tudják határozni a hang eredetét. Sokan nem tudják, de a baglyok mellett, hogy kiemelkedően fejlett látással és hallással rendelkeznek, nagyon vonzódnak a csodákhoz, bár a madarakat vonzó mechanizmus kevésbé ismert.

Daniel közelebb hajolt, hogy kikapcsolja a rádiót. Hirtelen csend borult rájuk.

A bagoly bokrával ellentétes oldalon távoli fényszórók tűntek fel. Egy ilyen helyen egész éjszaka el lehetett úgy sétálgatni, hogy az ember nem találkozott más járművel, ezért Beatriz érdeklődve figyelte a két apró fényt, ami jobbról balra haladt. Túl messze volt ahhoz, hogy hallja, de olyan jól ismerte a kavicsos kopogó kerekek hangját, hogy fülelni kezdett, hátha be tudja azonosítani. Beatriz felemelte a kezét, hátha az ujjaival megérzi a hangot.

Daniel lehunyta a szemét. A szája mozogni kezdett. Imádkozott.

– Fényszórók! Ti teljesen hülyék vagytok? – Joaquin, aki elunta, hogy a jelentkezésükre várjon, most a teherautó nyitott hátsó

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

üléséről kiabált hozzájuk. – Fényszórók! Miért nem szóltatok rögtön?! Az SZKB az!

Beatriz összezárta az ujjait, és leeresztette az öklét.

– Nem erre tartanak – jegyezte meg.

– És ezt honnan tudod?!

– Nem ide jönnek, hanem...

Bizonytalanul felemelte a kezét, és hagyta, hogy ez a gesztus szolgáljon a mondat befejezéséül.

Joaquin visszarohant a házba, hogy kitépje a vezetékeket az akkumulátorból, aztán visszatért, és nagy, rémisztő elánnal elkezdte tépni a földkábeleket.

De Beatriznak igaza volt, mint oly sokszor. A fényszórók szünet nélkül haladtak a messzeségbe, mozdulatlan antilopokat és fűcsomókat világítva meg. A jármű egészen biztosan Bicho Raro felé tartott. Nem rádiójelre, hanem csodára vadászott.

Daniel kinyitotta a szemét.

– Előbb kell odaérem, mint ők – mondta.

Szent nélkül nem lenne csoda.